

Thơ tặng ngày 14 tháng 2

Con số ấy cứ như là điếm hẹn
Xui ta đi rồi lại khiến ta về
Từ phố dốc sương trùng và khói điệp
Đèn hồng trầm thị trấn sóng nhiều khe

Ta đã thờ vào nhau đêm dốc biếc
Có sương che khói chắn ở quanh mình
Ta đã lẫn vào nhau khuya sóng vỗ
Chút mây mờ quyện một tí trắng xanh

Cũng từ ấy bao lần anh nín thở
Trước ai kia mãi mãi thuở trăng tròn
Mắt đã dạn nay đừng thờ thần nữa
Lòng vẫn hoài lấp lánh ánh suy tôn

Chính là em chứ còn ai khác được
Làm bao nhiêu giọt nén biết loang thâm
Rét một chút, ấm cũng chùng một chút
Vui với buồn lẫn lộn mấy mươi năm

... Thì dầu vậy vẫn là duyên là nợ
Duyên chưa phai và nợ hẳn không tàn
Đâu cứ gì phải nên chồng nên vợ
Vẫn lặng thâm ràng buộc để ... đa mang

Nguyễn Thái Dương